

Agi Mishol
ČIPKA NA ŽELEZU

prevedel Klemen Jelinčič Boeta

בין העצים והלא עצים

לא נוסעת לשום מקום.
אני רעועה מכדי לעקור
מהקשרי
והעצלות שבי שואפת להתמיד
במצבה,
להמשיך ולשכון במרחבה המפר
לפנות ערב
על המדרגה
קשהדמיון שביע
ועיני הצידות נחות כפר
בגמחות ראשי.

מה אקום פתאום אלך
אבוא אבחש
בגלל פרדס בשום שאת נשימתו
אני נושמת –

דקל וישר מוחק משמשת השמים
מלים שנשארו אחרי שהאהבה הלכה
וגם העורבים אחד אחד נרגזים
לתוף הברוש כמו הדם
לתוף השקט,

המחשבה אינה חומדת
את תכניה

Med drevesi in ne-drevesi

Nikamor ne potujem.
Sem preveč razmajana, da bi se iztrgala
iz konteksta
in lenoba v meni, ki bi rada vztrajala
v svojem stanju,
bi še naprej prebivala v svojem poznanem prostoru
proti večeru
na stopnici,
ko je domišljija sita
in oči lovč že počivajo
v kotih moje glave.

Kaj vstala, nenadoma bom šla,
prišla, se razburila
zaradi odišavljenega sadovnjaka, katerega sapa
diham –

Brisalec briše s šipe neba
besede, ki so ostale, potem ko je ljubezen šla,
in tudi vrane se druga za drugo umirjajo
v cipreso kot kri
v tišino,

misel ne hlepi
po svojih vsebinah

ואני רק הוזה פה
בין העצים והלא עצים

דלתי פתוחה לרוחה
והלילה קרף מזמן לתוך הבית –

in jaz tukaj zgolj sem
med drevesi in ne-drevesi.

Moja vrata so odprta na široko
in mehka noč je pozvana v hišo –

שפת אם

הלשכנה שמשכה אותי החוצה
והתכה אותי ממך
אמרה ודאי: זאת ילדה!

אבי לזה אז סרט אלם
בפסנתר הישן בבית הקולנוע
ואני גמעתי אותך מיד,
מחפשת אותי על המסך המשלג
של עיניך.

שמש סתוית זרחה אז
בסילדצ'ה,
צוענייה גלתה לך תמורת און
שאראה למרחק
אבל איש לא הבין מה נבאה האל"ף הקמוצה
שצחקתי חזק לתוך הקדר.

אחרי זה התפוצת לאגודל
שבמקומו מצצתי מחק
של עפרון
עד שסובבתי אותו
והתחלתי לכתב
שירה.

Materni jezik

Soseda, ki me je zvekla ven
in me od tebe odrezala,
je zagotovo rekla: To je dekle!

Moj oče je takrat spremljal nemi film
na starem klavirju v kinu,
jaz pa sem takoj pogoltnila tebe, mati,
ki si me iskala na zasneženem ekranu
lastnih oči.

Jesensko sonce je takrat sijalo
v kraju Szylagicseh,
Rominja ti je v zameno za gos razkrila,
da bom videla v daljavo,
toda nihče ni razumel, kaj je napovedoval označeni A,
ki sem ga naglas kričala v sobo.

Nato sem se skrčila v palec,
namesto katerega sem sesala radirko
na svinčniku,
dokler ga nisem obrnila
in začela pisati
poezije.

לכתוב

פתיכה היא המפתח בדרךכים
לקבל אהבה.

לחיות בשבילה זה
לעלות ולרדת בסלמות המינור
של הילדות
עם הבטנה בחוץ
ומיקרופון מצמד לרקע

זה לגהר על מלים
עד שיהפכו לדלת
ואז להתפרץ לתוכה
כמו פרקטלים
של ברוקולי

זה להבהות תמיד עינים
מהדו אל התלת ממד
עד רצוד אותיות
הקדות זו לזו בעננה של זמן
כלפי הנצח

לחיות בשבילה זה
לנשר מן השמים
עם זנב שבטיט זוהר
כמו משאלה
של אף אָחַד.

Pisati

Pisanje je najbolj zapletena pot
sprejemanja ljubezni.

Živeti zanjo se je
dvigovati in spuščati po molovih lestvicah
otročstva
s trebuhom navzven
in mikrofonom, prislonjenim na sence.

To je sklanjati se nad besede,
dokler se ne spremenijo v vrata
in nato skozi vdreti
kot fraktali
brokolijski.

To je zmeraj mežikati z očmi
od odmeva prek vzpostavitve treh dimenzij
vse do preskakovanja črk,
ki so v odnosu do večnosti
sklonjene ena ob drugi v preproščini časa.

Živeti zanjo se je
spustiti z neba
z repom sijočega kometa
kot želja
od nikogar.

לפנות ערב

אור אֶלְכֶסוֹנִי רַךְ וְזָהַב
חַמֵּל פְּתָאֵם עַל חֲדָרֵי
וְגַרְגְרֵי אֶבֶק מִמֶּשׁ מוֹל עֵינַי
נִצְתוּ בְּזָהָב.
וְנִצְתוּ גַם כְּלֵי הַזְכוּכִית
וְקוֹרֵי הַעֲכָבִישׁ הַמְשַׁלְמִים
וּבַמִּשְׁקוֹפִים נִלְכְּדוּ כְּחֵלִים שְׂאִין
לְתֵאֵר בְּמֵלִים
וְנִצְתוּ גַם סְפָרֵי הָאֵהוּבִים הַמְצוֹפְפִים
עַל הַמְדָפִים:
אור לְטוֹף אֵת רְשִׁימוֹתָיו
שֶׁל מַלְטָה לְאוֹרִידָס בְּרִיגָה
וְאֵת זְכָרוֹת אֲדָרִיאָנוֹס
וְסֶרְמָאגוֹ,
אֵת וְאֵלֶס סְטִיבָנֶס, שְׂכַנְנֶם
שֶׁל פְּסוֹאָה וְקִנְאָפִיס
וּמִדְרִיךְ פִּיס לְהֵדוּ
שְׁנֵקְלַע בִּינִיָּהֶם.
בַּחוּץ חֲלָפָה מְכוֹנִית,
מִיִּשְׁהֵי קְרָאָה לְאֵרוּחַת הָעָרֶב,
וְגוֹפֵי הַמְרִשָּׁל עַל הַסְפָּה
לֹא זַע דָּבָר.

Proti večeru

Mehka in zlata poševna svetloba
se nenadoma spusti v mojo sobo
in zrna prahu se prav pred mojimi očmi
začnejo svetlikati v zlatu.
In tudi steklovje se je prižgalo
in popolne mreže pajkov
in na okenskih okvirjih so se ujele v modri barvi,
da se jih ne da opisati z besedami,
in tudi moje najljubše knjige,
ki se gnetejo po policah, so se prižgale:
Svetloba je božala zapise
Malteja Lauridsa v Rigi
in Hadrijanove spomine
in Saramaga
in Wallacea Stevensa,
sosedov Pessoa in Kavafisa
in Žepnega vodnika po Indiji,
ki se je ujel med njih.

Zunaj se je peljal mimo avto,
neka ženska je poklicala k večerji,
moje površno telo na kavču
pa se ni premaknilo.

אָנִי פֹה,
קִעְרָה שֶׁל הַרְגֵעַ
וְאִין לִי אֵף שְׂאֵלָה.

Tukaj sem,
posoda tega trenutka
in nimam nobenega vprašanja.

יום שני

אז מה הִיָּה לָנוּ?
ריחו המתוק של האלמון,
השמש הכתומה, המצִיֵּרֶת, המתגלה לפתע
במטח האור הראשון
כשחוצים אפֶרֶקֶמוֹן לְרוֹחֵב,
תְּכַלֵּת לִפְנֵי הַצֵּהָרִים שֶׁל
פְּרָחֵי הָעוֹלָם,
השָׂדֶה כְּלוֹ,
אֲשֶׁכּוֹל בְּרָלָה
עַל גִּבְעוֹל שֶׁל חֶצֶב
וְהִיָּתָה גַם הַמְּלָה "נִחְלִיאֵלִי".
מָה עוֹד הִיָּה לָנוּ?
רְקוּוֹיָאִם צִיִּקְדוֹת,
כְּבָשִׁים וְרוֹדִים בְּמִדְרוֹן הַשָּׁמַיִם,
וְהַפְּלוּמָה הַרְכָּה, הַמְּגִשְׁקָת,
בַּתְּחִית אֲזוּנוֹ שֶׁל הַחֶתוּל
וְנָהוּ, נְדָמָה לִי
כָּל מָה שֶׁהִיָּה לָנוּ
הַיּוֹם.

Ponedeljek

Kaj sva potemtakem imela?
Sladki vonj jelše,
oranžno sonce, narisano, nenadoma razkrito
s salvo prve svetlobe,
kot ko prerežemo kaki po širini,
nebeško modro pred poldnevom,
celo polje
radičevih cvetov,
grozd, Bérele,
na stebalu morske čebule
in bila je tudi beseda »Nahaliéli«.
Kaj sva še imela?
Rekviem škržatov,
rožnate ovce na pobočju neba
in mehke puh, poljubljan
pri dnu mačjega ušesa.
In to je to, se mi zdi,
to je vse, kar sva imela
danes.

אוזים

אֶפְשָׁטִיּוֹן, הַמּוֹרָה שְׁלִי לְמַתִּימָטִיקָה,
אֶהֱבֶה לְהוֹצִיא אוֹתִי לְלוֹחַ.
אֲמַר שֶׁהָרֹאשׁ שְׁלִי מֵתָאִים רַק לְכּוֹבֵעַ.
אֲמַר שֶׁצֶפּוֹר עִם שְׂכָל כְּמוֹ שְׁלִי
הִיְתָה עֶפְהָ אַחֲרָה.
שְׁלַח אוֹתִי לְרַעוֹת אֲוִזִים.

עֲכָשִׁיו, בְּמַרְחָק שָׁנִים מִן הַמְשַׁפֵּט הַזֶּה,
כְּשֶׁאֲנִי יוֹשֶׁבֶת תַּחַת הַדְּקָל
עִם שְׁלוֹשֶׁת הָאֲוִזִים הַיְפִים שְׁלִי,
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂאוּלֵי הַרְחִיק אֲזֵ לְרֹאוֹת,
הַמּוֹרָה שְׁלִי לְמַתִּימָטִיקָה,
וְהַצֶּדֶק הִיָּה עִמּוֹ,

כִּי אֵין מָה שֶׁמְשַׁמַּח אוֹתִי יוֹתֵר
מֵאֲשֶׁר לְרֹאוֹת אוֹתָם כְּעַת
עֵטִים עַל הַלְחָם הַמְּפוֹרָר,
מִכְּשֶׁכְּשִׁים בְּזַנְבָם הַשְּׂמִחָה,
קוֹפְאִים רְגַע דּוּם
מִתַּחַת לְרִסְסֵי הַמַּיִם
שֶׁאֲנִי מְתִינָה עֲלֵיהֶם
מִן הַצִּינּוֹר,
זוֹקְפִים אֶת רֹאשָׁם וְגוֹפָם
נִמְתַּח אֲזֵ כְּזוֹכֵר
אֲגַמִּים רַחוּקִים.

Gosi

Epstein, moj učitelj matematike,
me je rad klical k tabli.
Govoril je, da je moja glava primerna samo za klobuk.
Pravil je, da bi ptica s tako pametjo, kot je moja,
letela samo vznak.
Gosi me je pošiljal streljat.

Zdaj, leta proč od tega stavka,
ko sedim pod palmo
s svojimi tremi lepimi gosmi,
pomislim, da je moj učitelj matematike
morda takrat jasno videl
in imel čisto prav.

Namreč nič me bolj ne razveseli,
kot jih zdajle gledati,
ko se pasejo po razdrobljenem kruhu,
mahajo veselo z repom,
za hip obstanejo
pod kapljicami vode,
ki jih po njih škropim
iz cevi,
privzdignejo glave, medtem ko se njihov trup
usloči, kot da bi se spomnile
jezer iz davnine.

מֵאֵז מֵת כְּכֹר הַמּוֹרָה שְׁלִי לְמִתִּימְטִיקָה
וּמֵתוּ גַם בְּעִיּוֹתָיו שְׂאֵף פֶּעַם לֹא עָלָה בְּיָדִי
לְפִתּוֹר.
אֲנִי אוֹהֶבֶת כּוֹבְעִים,
וְתֵמִיד בְּעֶרְב
בְּשֶׁהֲצַפְרִים חוֹזְרוֹת אֶל תּוֹךְ הָעֵץ,
אֲנִי מְחַפֶּשֶׁת אֶת זֹאת שְׁעָפָה אַחֲרָה.

Medtem je že umrl moj učitelj matematike,
umrle so tudi naloge, ki mi jih nikoli ni uspelo
rešiti.

Jaz imam rada klobuke
in ob večerih vedno,
ko se ptice vrnejo v drevo,
iščem tisto, ki leti povsem v ozadju.